Це простирадло – екран. Піднімаються тіні.
Наші тіла досконалі у плетиві ліній
Довгих зап’ясть, артистичних пальців, грудей.
Свічка потріскує сонно. Вітер гуде.

Це простирадло – сеанс ретроспекції. В ньому
Кадри здригаються, наче у фільмі німому.
Тільки один епізод обривається, де
Сніг монотонний за білим екраном іде.